

Відомості Верховної Ради України. – 1996. – № 18. – Ст. 78.

2. Скамай Л. Г. Страхование дело: учебное пособие / Л. Г. Скамай, Т. Ю. Мазурина – М.: ИНФРА-М, 2004. – 256 с.

3. Гаевская Т. Страховые объединения: ЛСОУ, УФС и АСБ / Т. Гаевская [Электронный ресурс] // Тристар: [сайт]. – Режим доступа: http://tristar.com.ua/1/art/strahovye_obedineniia_lsou_ufs_i_asb_13226.html

УДК 346.6

Малишко В. М., к.ю.н.,
Зінюк К. А., Хоменко Д. А., студентки,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ТЕОРЕТИЧНІ ПРОБЛЕМИ ГОСПОДАРСЬКОГО ПРАВА В СУЧАСНИХ УМОВАХ

Наука господарського права отримала значний розвиток у суверенній Україні. Чимало цікавих досліджень проведено ученими у сфері правового регулювання господарської діяльності.

Значний внесок зроблено у становлення і вдосконалення нового господарського законодавства. У зв'язку з вирішенням проблем кодифікування законодавства виникло досить багато цікавих наукових дискусій.

Потреби законодавчого забезпечення економічної політики, розвиток товарно-грошових та інших господарських відносин, прагнення держави до забезпечення поєднання державного регулювання зумовили необхідність посилення уваги до розвитку господарсько-правових досліджень. Зросли вимоги до рівня правової роботи в народному господарстві, до якості розгляду спорів між учасниками господарських відносин[1]. Таким чином, можна відзначити певний загальний прогрес у розвитку науки господарського права. Проте є чимало складних проблем господарського права, які необхідно поглиблено досліджувати і вирішувати.

Становлення національного господарського законодавства в Україні пов'язане з труднощами, спричиненими насамперед економічними та соціально-політичними факторами.

Так, прийняття законодавчих актів відбувається в умовах існування старого загальносоюзного законодавства, яке склалося у період панування державної власності як основи економічної системи, директивного планування та принципу демократичного централізму в керівництві економікою. Суперечності нового законодавства зі старим не лише перешкоджають творенню правопорядку в господарських відносинах, а й іноді безпосередньо є причиною правопорушень та зловживань з боку

суб'єктів підприємництва.

Про недоліки нашого законотворчого процесу йдеться багато, але недостатньо наукових досліджень із важливими висновками щодо вдосконалення цього процесу, а від якості цього процесу і залежить якість законів, їх обґрунтованість та ефективність.

У реформуванні економічної та судової систем виявляється загальний недолік нашої правотворчої практики – переважає прагнення не удосконалювати закони, а займатися їх розмноженням. Але таке питання виникати не повинно, бо зрозуміло, що треба закони удосконалювати, а не перетворювати законотворчість на процес масового виробництва [2].

З погляду елементарних вимог юридичної техніки за наявності акта кодифікування в тій або іншій сфері регулювання суспільних відносин усілякого роду новели з питань, урегульованих цим актом, потрібно вносити саме до його відповідних розділів.

Необхідно підсилити сприяння учених вивченню господарського законодавства як найбільш складної та найбільш об'ємної частини всього законодавчого масиву. Більшість його норм орієнтована на професіоналів, які працюють у державних і господарських організаціях. Проте багато хто володіє ними незадовільно. На допомогу практиці видано ряд наукових коментарів, але немає обговорення цих коментарів на наукових форумах і семінарах.

Також важливим є питання щодо взаємозв'язку господарського та цивільного кодексів. Адже вони є комплексним поєднанням нормативної бази, теоретичних здобутків вчених. Реалії сьогодення свідчать, що за сучасних умов та розширення кола господарських процесів, Цивільний кодекс України не зможе охопити весь спектр відносин, що виникають у сучасному суспільстві. У зв'язку з цим не можна зменшувати роль та призначення Господарського кодексу України, який повинен посісти значне місце у сфері публічно-правових відносин [3]. Тож, розв'язання практичних проблем застосування Цивільного та Господарського кодексів України можливе лише шляхом узгодження цих двох Кодексів.

Отже, можна зробити висновок, що однією з умов функціонування господарського права є правове забезпечення господарської діяльності, яке включає, зокрема, створення її законодавчої основи, тобто системи нормативних актів, що визначають правовий статус суб'єктів господарювання та регламентують різні аспекти господарської діяльності. Становлення національного господарського законодавства в Україні пов'язане з труднощами, спричиненими насамперед економічними та соціально-політичними факторами. Дані проблеми необхідно негайно усунути, тому що, недосконалість господарського законодавства призводить до гальмування економічного розвитку держави взагалі.

Література

1. Актуальні проблеми господарського права: зб. наук. праць (за матер. «круглого столу», м. Київ, 16 грудня 2004 р.) / ред. кол.: О. Д. Крупчан (гол.), В. В. Луць, М. К. Галянтич та ін. – К.: НДІ приватного права і підприємництва АПрН України, 2005. – 140 с.
2. Вінник О. М. Господарське право: навч. посіб. / О. М. Вінник. – 2-е вид., змін. та допов. – К.: «Правова єдність», 2008. – 766 с.
3. Джуринський В. О. Правове становище господарських об'єднань в Україні: монографія / В. О. Джуринський. – К.: Юрінком Інтер, 2010. – 224 с.

УДК 346.7(477):346.548+340.134(4)

Марченко В. Б., к.ю.н., доцент,
Київський національний економічний університет,
м. Київ, Україна

СПОСОБИ ГАРМОНІЗАЦІЇ ГОСПОДАРЬКОГО ЗАКОНОДАВСТВА УКРАЇНИ В РАМКАХ УГОДИ ПРО АСОЦІАЦІЮ З ЄС

Підписання Україною Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони від 27.06.2014 р. [1] поставило на одне із чільних місць задачу щодо визначення цілей, засобів та організаційно-правового механізму гармонізації українського законодавства з правом Євросоюзу.

Стосовно сфери господарського законодавства очевидно правомірним буде визначити загальну мету гармонізації як таку, що полягає у створенні в Україні достатньо уніфікованого правового середовища для всіх суб'єктів ринкових відносин України та країн Євросоюзу. Щодо засобів і форм гармонізації, навколо яких і зосереджена ця коротка за обсягом робота, то очевидно, що першоосновою для їх визначення є сам текст Угоди про асоціацію. Однак слід мати на увазі, що початок процесу гармонізації був покладений ще задовго до прийняття згаданої Угоди. Зокрема, один із початкових етапів пов'язаний із прийняттям Угоди про партнерство і співробітництво між Україною і Європейськими Співтовариствами та їх державами-членами (УПС) від 14.06.1994 р. [2]. Тому українські науковці вже досить тривалий час розробляють питання щодо теоретичного обґрунтування процесу гармонізації українського законодавства з правом ЄС [3; 4; 5]

Аналіз тексту Угоди про асоціацію показує, що визначаючи процес створення однакових правових умов для суб'єктів господарювання України та ЄС вона оперує цілим рядом близьких термінів, таких зокрема, як «зближення», «гармонізація», «адаптація», «взаємне визнання»,